

1

"นี่...นี่มันอะไรกัน --; นายเป็นใคร" ฉันทถาม

"ฉันทนะเหรอ ฉันทชื่ออันทโซมิน สามีสุดที่รักของเธอไง" โซมินบอก
อิตาบ่านี่กำลังพูดเรื่องบ้าอะไรของเขาอยู่นะ...

"อะ...อะไรนะ 〇〇〇..."

"อันทโซมิน สามีของเธอ! --+ หูหนวกหรือไง"

ฉันทชื่ออัญชุยของคะ...อยู่ชั้น ม.ปหลายปีหนึ่ง...แต่ทำไม...ผู้ชายคนนี้อยู่ดีๆ มาไม่เมว่าเป็นสามีฉันท...

"ทำไมนายต้องเป็นสามีของฉันทด้วยะ --^" ฉันทถามกลับ

"ฉันทจะเป็นสามีของเธอตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป~ เราจะอยู่ด้วยกัน!

^_^* และอีกอย่าง เธออายุน้อยกว่าฉันท ถ้าพูดจาไม่สุภาพล่ะก็ ตายแน่!!!
+〇+" เขาช่มชู่ฉันท

Sweet Home ของฉันทที่เคยเจ็บสงบ...เต็มไปด้วยความสุข...

กำลังเกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย --^

"ขอโทษคะ...ฉันทไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร...แล้วทำไมเข้ามาอยู่ในบ้าน
ของเรา --+" ฉันทถามขึ้นอีกครั้ง

"โธ่ เจ้าหญิงน้อยของฉันท"

เจ้าหญิงน้อยของฉัน...แหวะ...ซีตูชะมัด...--^

"คอยดูนะ ฉันจะฟ้องพ่อกะแม่" ฉันแห้วใส่

"พวกผู้ใหญ่เป็นคนจัดการให้ฉันมาอยู่ที่นี่ ^-^ แล้วพวกเขาก็พากันไปอยู่ที่...สะ...สะ...อะไรนั่น"

"สวีตเซอร์แลนด์ไซม์ --;" ฉันเดา

"อือ! ไซ! พวกเขาจะไปอยู่ที่สวีตฯ!"

พ่อจ๋า...แม่จ๋า ทำไมต้องทอดทิ้งหนูด้วย...T^T...

อีกอย่าง...ทำไมให้อีต่านั่นมาเป็นสามีของหนู...--;

"คือ...เรื่องที่คุณบอกว่าเป็นสามีฉันนะค่ะ..."

"อือ เรื่องนั้นทำไม"

"แต่ฉันมีแฟนอยู่แล้ว..." ฉันบอก

สีหน้าของไซมินเปลี่ยนเป็นบึ้งตึงทันที

"ว่าไงนะ เธอมีสามีแล้ว ทำไมยังคบผู้ชายอื่นอีก +0+ อยากตายหรือไง ไปบอกเลิกซะ! รั้มัยฉันอดทนรอเธอมาสิบเอ็ดปีแล้ว!!!" เขาบอก

หมายความว่าไง...นายรอฉันมาตั้งสิบเอ็ดปีแล้วงั้นหรอ...--;; อยากลองถาม แต่...อีต่านี่...ดูน่ากลัวชะมัด =_;

"เฮ้อ...--=33 แม่เด็กน้อย เธอจำไม่ได้เลยหรอ" เขาว่า

เมื่อก็บอกว่าเป็นสามีฉัน แต่ตอนนี้ว่าฉันเป็นเด็กน้อยหรอ...

ดูถูกกันเกินไปแล้วนะ!!!! @0@

ไซมินหยิบสมุดภาพกางออกให้ดู ในนั้นมีรอยพิมพ์มือสองรอย

แล้วก็มิตัวหนังสือเขียนยุกยิกอะไรไม่รู้ไว้...

"นี่...นี่อะไรคะ --;;"

หน้าของไซมินเปลี่ยนเป็นสีแดงก่ำ เขาถอนหายใจออกมาเฮือกหนึ่ง แล้วอ่านข้อความที่เขียนอยู่ให้ฟัง

"ผม อันไซมิน สาบานว่าจะดูแลชูชอง ภรรยาของผมไปจนตลอดชีวิต"

นี่มันเรื่องบ้าบอคอกแตกอะไรกันวะเนี่ย

"เอ่อ...แล้วคุณก็เลยมาที่นี่เพื่อที่จะรับผิดชอบฉันงั้นหรอ" ฉันถาม

"ยูทูของ ลักนาที่ฉันก็ไม่เคยลืม --+ อีกร้อยอย่าง เธอพิมพ์ม็อยยืนยันไว้แล้วด้วย! ตอนฉันอายุแปดขวบ เธอหกขวบ พวกเราสัญญาจะใช้ชีวิตร่วมกัน! --+ ฉันจำได้เสมอ แต่...แต่อย่าบอกนะว่าเธอจำไม่ได้..." ไชมินบอก

เขาจ้องฉันด้วยสายตาโกรธจัด...--;;

"ขอ...ขอโทษค่ะ..."

"ได้...ฉันจะให้โทษเธอ --=33"

ฉันขอโทษเพราะทำผิดเรื่องอะไรกันนะ...〇〇〇

"ถ้างั้น...ตั้งแต่นี้ต่อไป...เรามาช่วยกันสานรักครั้งเก่าของเราอีกครั้ง!

เข้าใจไหม =〇="

"แต่ว่า...ฉัน...ฉันมีคนที่ยกย่องอยู่แล้วนี่..." ฉันบอก

"แฟนคนที่เธอพูดถึงนะเหรอ --^"

"ค่ะ...--;"

"ถ้ามันหล่อกว่า ตัวสูงกว่า เรียนเก่งกว่า ดีกับเธอมากกว่า รักเธอมากกว่า กินข้าวเยอะกว่าฉันล่ะก็ ฉันจะยอมยกเธอให้ แน่นอน ความสามารถมันคงเทียบฉันไม่ได้แน่...-V-*

หลงตัวเองอีกละ...

"ต่อไปนี่เรียกฉันว่าพี่ไชมิน +_+! สามี สุดที่รัก...หรือไม่กี่ดาร์ลิ่ง~

♥ ก็ดีนะ!"

"ฉันจะเรียกว่าพี่ไชมินค่ะ =_"

"จริงๆ แล้วฉันชอบคำว่าสามีมากกว่า...ไม่เป็นไร...ถ้าเธอไม่ชอบ...สวีทเบบี้~ ช่วยพี่จัดของหน่อยสิ ><" เขาสั่ง

สะ...สวีทเบบี้...คะ...แค้...--;; ปากหวานจนเลียน...แหะ...

"เธอเรียนมัธยมที่ไหน" เขาถาม

"โรงเรียนมัธยมชูซอก...--"

"ที่นั่นมีแต่พวกเด็กหัวอ่อน...-- เธอคงเรียนไม่เก่งล่ะสิ"

"มะ...ไม่ใช่ออย่างนั้นซะหน่อย!!! --;"

ถ้านับจากสุดท้าย ฉันติดอันดับห้าของห้องเรียนนะ...--

"ยังไงก็ตาม...ที่นั่นก็ดูใหญ่โตสะดวกสบายดี"

"พี่เรียนมัธยมที่ไหนคะ" ฉันทามบ้าง

"ฉันทะรอ โรงเรียนมัธยมซุซอก"

"ว่าไงนะ"

"มันก็แหงอยู่แล้ว ฉันทควรต้องไปอยู่ในที่ที่เบบี๋ของฉันทอยู่~ ^^"

อย่ายิ้มได้ม๊ยะ ฉันทเป็นโรคแพ้อากาศห่อ โดย เลือดกำเดาจะไหล

"ฮึ...แล้วถ้าเจ้านั้นแพนเธอเจอฉันท มันคงจะยอมแพ้อราบคาบจนยอมทิ้งเธอเลยละ -V-"

มีโรคชนิดหนึ่งที่เรียกว่าโรคหลงตัวเอง...-_-; ฮีตานี้...สงสัยจะอาการหนัก -_-แต่เอาเถอะ...นายก็ดูหล่อดี ปอยผมสีดำตกลมมาปรกที่หน้าทำให้ผวยิ่งดูขาว ดวงตาสีน้ำตาลดูอบอุ่นจัง...ริมฝีปากก็ดูเซ็กซี่ อู๊ย น้ำลายไหลซีด!

"นี่! อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ ที่นี่ไม่มียาแก้บ้านะ...-_-"

ถ้าบอกว่าอดทนคอยฉันทมาสิบเฮ็ดปีแล้วจริง!!! +O+ ทำไมต้องว่ากันแรงขนาดนี้ด้วย เอะอะ! นำแค้นใจซะมัด @O@

"รู้แล้ว...รู้แล้ว...ขอโทษจ้า! ขออ้อรง อย่าทำตาหมางเมินแบบนั้นสิ -_-^"

"ฉันท...ฉันททำตอนไหนคะ" ฉันทแก่งทำเป็นไม่รู้เรื่อง

"เอาเถอะ...-_- พวุงนี้ต้องไปโรงเรียน...เฮ้อ...จะทำที่นี้ให้เป็นที่แห่งความสุขของฉันทได้ไหมนะ -_-"

"ที่...ที่แห่งความสุข หมายความว่าไง -O-"

"ที่รวมความสุขของหนุ่มหล่อโคมินใจ -_-" เขาบอก

อีกไม่นาน ฉันทคงต้องพาฮีตบ้านี้ส่งโรงพยาบาลบ้าแแน = _="

"ซุด...ซุดนักเรียนนั่น คับไปเหรอคะ" ฉันทถาม

"ที่โรงเรียนทำผมทรงไหนก็ได้ไซ้ใหม่"

"ไซ้คะ...=O="

"ไปข้างนอกกัน! ซือซุดนักเรียนใหม่...ทำสิผม...แล้วฉันทจะซือของอ่อยให้กัน! ไปแต่งตัวสวยๆ มานะ! ถ้าออกมาแปลกๆ ละก็ฉันทจะโยน

เธอทิ้งลงแม่น้ำฮันซะ" เขาสั่ง

"ค่ะ --;"

บ๊ายซะมัด...นี่ตอนอายุหกขวบฉันทำเรื่องบ้าๆ แบบนั้นไปได้ยังไง...
ทำไมต้องยอมพิมพ์มือลงไปด้วย...เลยต้องมาเจอกับชะตากรรมที่เลวร้าย
แบบนี้...TAT

"อืม...ใช้ได้! ไปกันเถอะ! ^^"

เขาแต่งตัวเท่ดีจัง ส่วนฉันสวมเสื้อและใส่กระโปรงยีนส์ธรรมดา

"ทำสีผมก่อน อืม...สีไหนถึงจะเหมาะนะ" เขาถามฉัน

"ฉันคิดว่าสี Blue black (สีน้ำเงิน --) เหมาะกับพี่ดีค่ะ"

"เหอ คุณครับ! เขาเป็นสี Red wine (สีแดง --) ครับ" เขาสั่ง
ช่าง

เฮอ --^ แล้วมาถามฉันทำไมวะเนี่ย! +O+!

เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ปกติเขาดูเท่อยู่แล้ว แต่ยิ่งดูหล่อมีเสน่ห์
มากขึ้น...ว้าว...แค่สีผมทำให้คนดูเปลี่ยนไปถึงขนาดนี้เชียวะเหอ...-O-;;

"อย่าจ้องตาเป็นมันขนาดนั้นสิ...บ้าหรือเปล่า...-v-*"

อาการกำเริบอีกแล้ว --; เลือดกำเดาจะไหล ต้องรีบกินยา~

แล้วเขาก็พาไปร้านขายชุดนักเรียน เขาลองสวมกางเกงตัวหนึ่งซึ่ง
ขนาดใหญ่พอดีตัว แต่ขากางเกงยาวเดินลากไปลากมา

"พี่ไซมิน...จะใส่เดินแบบนี้เหอค่ะ --;" ฉันถาม

"อย่าห่วงน่า! ฉันจะเอาตัวนี้! +_+!"

เออๆ ...มันชีวิตของนาย จัดการเอาเองละกัน --

"ไปหาของกินอร่อยๆ กันเถอะ!"

เวลาที่ฉันรอคอยมาถึงแล้วค่ะ +_+!

"พี่คะ! เราไปซื้อดอกโบกกี! ได้กรอกซุนแด! คุณซุนแด (เกี้ยวทอด)
แล้วก็ทักโกชิ (ไก่ปิ้ง) กันเถอะ!" ของที่ฉันอยากกินทั้งนั้น

"ยัยฉ้วน --" เขาว่า

"ฉันเป็นหมูแล้วมีปัญหอะไรไหม --^" ฉันย้อน

"เฮอะ...คุณต้นขาของตัวเองก่อนแล้วค่อยพูด ขาของคนหรือเปล่าก็

ไม่ใช่ใหญ่ยังกะต้นไม้อายุร้อยปี --"
 "พี่เคยจับที่ไหนกัน! +O+;;"
 "ยังไงก็ตาม ถ้าแต่งงานแล้วจะลองจับดูทั้งตัวเลย...--"
 ใครเขาจะแต่งงานด้วยยะ แหะ!! --+
 "ป้าครับ ผมเอาต็อกโบกก็กับซุนแดสามที่ ขอเกี่ยวทอดเยอะๆ
 แล้วก็ทักโกซีสิบขึ้นครับ" เขาสั่ง
 "ทำไมชื่อทักโกซีเยอะจัง --;"
 "ก็ฉันชอบกินนี่ อะไรที่ทำจากไก่กินได้หมดเลยละ~ +_+" ไชมิน
 บอก
 อ้อ รู้แล้ว อีต่านนี่คงเป็นคนคอยกำจัดซีไก่อตามเล่าไถนี่เอง ฮีๆ --;

2

"นี่! นี่! --+ ยูซุยง! ตื่นได้แล้ว! เฮ้อ...นี่จะไม่ตื่นใช่ไหมใหม่...ดี!!"
 ไชมินปลุกฉัน
 หาว...อากาศเข้าอบอุ่นแบบนี้...ใครจะไปอยากตื่นเล่า
 แก๊งๆๆๆๆๆ~ ~
 "อ้ากก!!!! เสียงอะไรเนีย!!! +O+;;" ฉันตะโกนบ่นอุบ
 พอลุกขึ้นจากเตียง ฉันก็เห็นเขาถือซองเล็กติดตั้งฉัน
 โอ้ย...แก้วหูแทบแตก...T_T ไปหาห้องบ้านนั้นมาจากไหนนะ --;;
 "ตื่นได้แล้ว เฮ้อ --=33 ลุกขึ้นมาเร็ว ฉันเตรียมอาหารไว้แล้ว"
 ไอ้โฮ! +O+! ทำอาหารเป็นด้วย เอาละ~ คราวเนี่ยจะกินให้หน้าใจ
 เลย~ >_<
 "อย่ากินซะหมดละ เพราะต้องเหลือไว้กินตอนเรากลับมาบ้านด้วย
 --+"
 "รู้แล้ว...=_=" ฉันตอบเสียงอ่อย
 คนใจร้าย...--;; บ้าชะมัด รู้ทันความคิดฉันไปหมด --;
 "ไปกันเถอะ!"

"คะ~ -O-"

ระหว่างเดินเข้าโรงเรียน อีตาโซมินเกิดหยุดชะงักกะทันหัน --;;

"ทะ...ทำไมคะ พี่โซมิน" ฉันทถาม

"มันใช่ไหม คนที่กำลังจ้องมาที่ฉัน --^" โซมินถาม

คนที่โซมินชี้คือฮยอนอู แฟนของตัวเอง =_;;

อ้าว...ช่วยแล้วงานนี้...

"ฮยอนอูจ๋า~!" ฉันทเรียก

พอฉันทวิ่งตรงเข้าไปหาฮยอนอู หน้าโซมินก็ดูเศร้าหม่นลงทันที

"ซูยอง นายคนนั้นเป็นใครอะ --^" ฮยอนอูถาม

"เอ่อ...เรื่องนั้น...เรื่องมันยาวนะ =_=" ฉันทรีบตัดบท

ความจริงแล้ว โซมินดูหล่อกว่าฮยอนอูหลายเท่า แต่ทำใจได้ล่ะ...

เรายังคบกันอยู่นี้...--;;

"เฮ้! นายมีธุระอะไรกับเบบี๋ของฉันท หะ? --+ " โซมินถามอย่างเอาเรื่อง

"เบบี๋? --; คิดได้ไง..."

"พะ...พี่คะ...จะทำอะไร..."

ฉันทพยายามแคะมือเขาที่โอบอยู่ออก สายตาเขาเปลี่ยนเป็นโกรธจัด...--;; โอ๊ย...ยิ่งดูน่ากลัวชะมัด...--;;

"นี่! นายชื่ออะไร!!! +O+" โซมินถามฮยอนอู

"ซอฮยอนอู --"

"สูงเท่าไร? --^"

"ร้อยแปดสิบเอ็ดเซ็นต์ --"

"นายเตี้ยกว่าฉันทหนึ่งเซ็นต์! --+ "

"แล้วไง --"

"นายเตี้ยกว่าฉันทหนึ่งเซ็นต์ อย่างอื่นก็คงเทียบกันไม่ได้อยู่แล้ว"

เขาว่า

"หลงตัวเองเป็นบ้า...-- =33"

อีตาโซมินนี่...--;; นิสัยเด็กกอมมือ...มีผู้ชายที่ไหนหลงตัวเองได้

